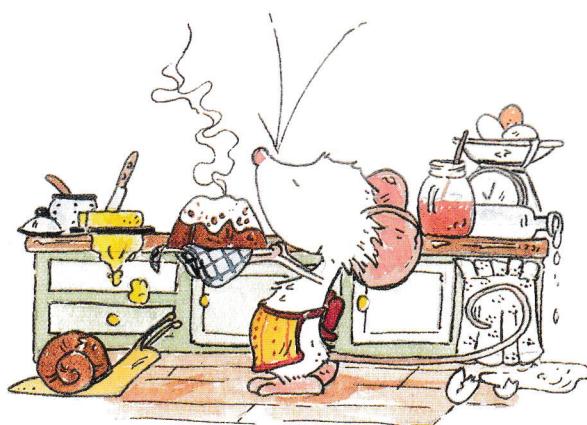

Andreas H. Schmachtl

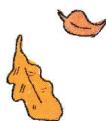
Tilda Soricela

Aventuri minunate pe Aleea Florilor

Partea I
Povești de toamnă și de iarnă

Cuprins

Toamna

Un început furtunos	10
Ploaia cea mare	14
Apa crește	24
Apă adâncă, periculoasă	30
Concurs anual de prăjituri și gemuri	35
Secrete	40
Și mai multe secrete	44
Fantoma de pe Aleea Florilor	50
Hotărârea cea mare	60

Iaxya

Lucruri de care ai nevoie	66
Cea mai cumplită răceală din lume	70
Cea mai frumoasă cameră	78
Hibernare	83
Atelierul de creație, în formă maximă	88
Un vânt înghețat	91
Prima zăpadă a lui Rupi	94

Toamna

Un început furtunos

Toată noaptea a bătut un vânt puternic, dinspre coastă, iar siluetele copacilor și tufișurilor se înclinau amenințător, sub cerul încă negru. Țiglele de pe case scârțâiau, iar ramurile desfrunzite ale copacilor bătrâni loveau în ferestrele întunecate.

Tilda Șoricela nu putea să doarmă. De câte ori se uita pe fereastră și asculta zgomotele nopții, se întreba dacă prietenii săi supraviețuisează furtunii. O dată sau de două ori s-a gândit chiar să se strecoare sub rădăcinile bâtrânului stejar, unde își aveau locuința ariciul Rupi și cele două familii de veverițe. Dar asta ar fi fost un lucru greșit. După cum știa și Tilda, cu toții dormeau cu căciulile și păturile peste urechi, aşa că nu știau ce se petrece afară. Tildei nu-i rămăsesese altceva de făcut decât să aștepte liniștită dimineața.

Vai... Scuzele mele, dragi cititori! M-am apucat să povestesc așa, din senin, fără să-mi treacă o clipă prin minte că s-ar putea să n-o cunoașteți pe Tilda Șoricela! Trebuie neapărat să știți cine e! De aceea, înainte de a începe cum se cuvine povestirea, trebuie să vă spun despre ea. Tilda Șoricela este un șoriceal. Ea este albă ca neaua, locuiește în turnul bisericii, în căsuța ei micuță și cochetă.

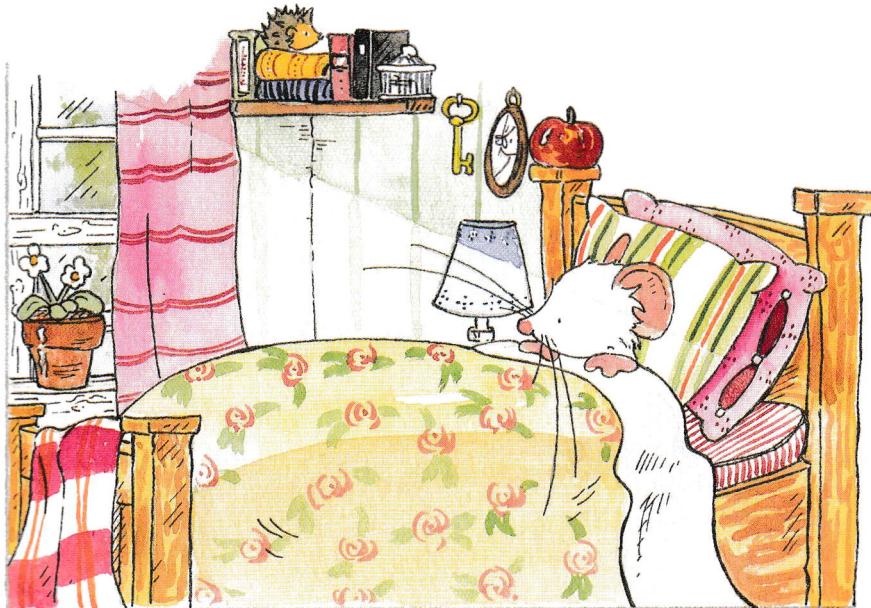
Credetă-mă pe cuvânt. Dacă veți avea vreodată drum prin săcul dintre dealuri, oprîți-vă și și uitați-vă la turnul bisericii... nu aveți cum să îl ratați.

Tot satul o cunoaște pe Tilda, și, pe oricine întrebi, are de zis doar cuvinte de laudă despre ea. Orice altceva este de neimaginat. Știți de ce? Citiți mai departe și veți afla.

Încet-încet, afară se făcea lumină, păsările începeau să ciripească, iar soarele, să răsară timid dintre norii groși. Tilda s-a ridicat ușurată din pat.

– Este foarte neplăcut să zaci întreaga noapte cu ochii pe perete, și-a spus ea. De aceea trebuie să remediez situația cu un mic dejun potrivit... Dar ce zic eu, potrivit? Un mic dejun... excelent!

Iar la un mic dejun excelent nu se potrivesc decât o pâine proaspăt prăjită și gem de portocale... Desigur, făcut chiar de tine, dacă e posibil.

Respect pentru Fericită că se făcuse dimineață, Tilda și-a pregătit binedispusă ceainicul pentru ceai. Brusc și-a dat seama că nu mai avea în casă nicio bucătică de pâine.

 În plus, nu mai avea nici gem! Mai rămăsese un rest pe fundul unui borcan, ceea ce nu era tocmai rău. Astă însemna că din cămara cu provizii trebuia scos un borcan nou. Iar cămara era destul de aproape de bucătărie. Cel puțin, aşa credea Şoricela.

 Întregul an, Tilda Şoricela și prietenii săi își făcuseră provizii, folosind tot ceea ce provenea din natură, preparând gem și compot din fructe, pregătind legumele pentru iarnă, punându-le în borcane, depozitând cartofii în lăzi și aşa mai departe. Și iată cum, încet-încet, se îndoiau rafturile sub greutățile delicioase. Tilda stătea în fața raftului privind încântată la borcanele cu gem, care mai de care mai delicios. Avea gem de căpșuni, gem de rubarbă și căpșuni, borcane cu gem de zmeură, de afine, de cireșe roșii și de cireșe negre amare, de caise, de prune și de smochine. Doar din gemul de portocale, pe care tot ea îl făcuse, nu mai era niciun borcan. Uitase să reumple borcanele la timp.

– Câtă neglijență din partea ta, s-a cicălit Tilda singură. Nu am cuvinte... Câtă neglijență!

Dar toate aceste văicăreli nu ajutau la nimic. Nu-i mai rămăsese decât să ia ceainicul de pe foc și să se ducă în sat să facă niște cumpărături.

Vântul puternic din noaptea dinainte nu mai bătea aşa de tare, se transformase între timp într-o adiere ușoară, dar Tilda tot a trebuit să-și strângă șalul pe umeri.

„Rupi încă doarme”, s-a gândit ea. Cel puțin aşa părea, după draperiile trase. Da, da, toti știau asta. De fiecare dată când anul se aprobia de sfârșit, ariciul era mereu somnorus.

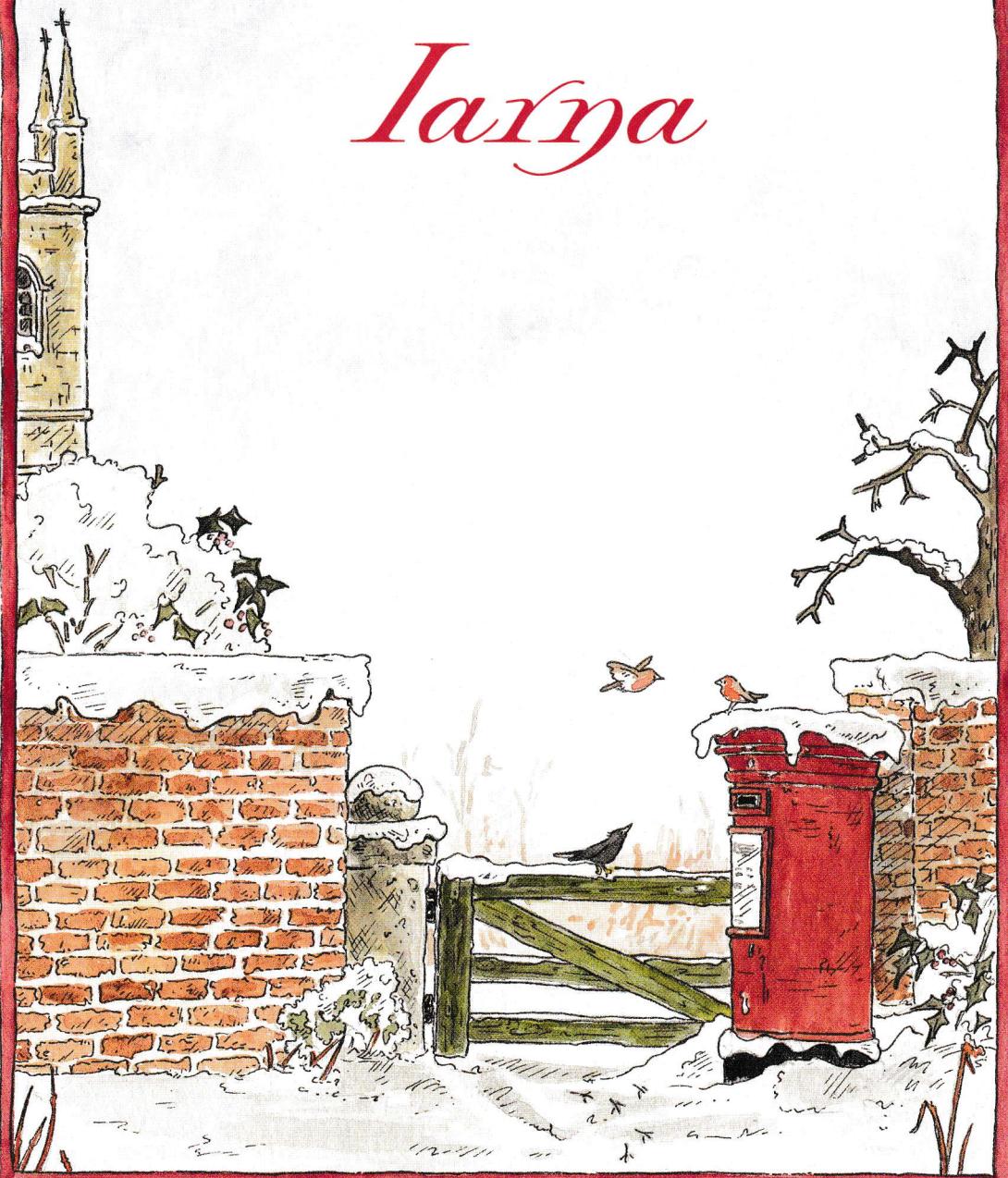

Tilda și-a amintit zâmbind că odată Rupi chiar a adormit în timp ce-și bea ceaiul. Așa, pur și simplu! Cu ceașca în mână!

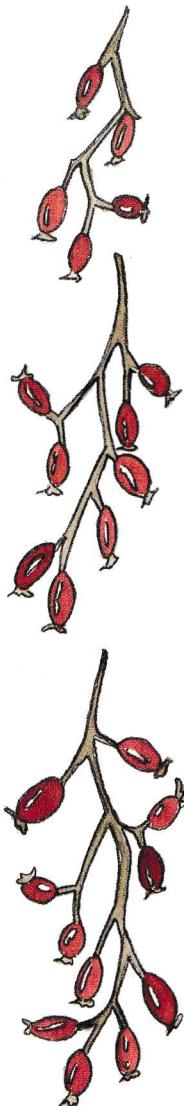
Când a ieșit pe poartă ca să se îndrepte spre Aleea Florilor, Tilda a rămas uimită. Soarele de un auriu misterios arunca raze luminoase printre norii răzleți, peste acoperișurile caselor frumos aliniate, peste dealuri și văi, până în depărtări necunoscute. Țăranii strângneau recoltele de pe câmpurile scăldate în acea lumină caldă, iar, pe jos, în urma lor, se zăreau o multime de nuci, boabe și semințe. De sus, din coroanele copacilor, începuseră să cadă foșnind primele frunze. Aveau mărimi diferite și erau ca niște stele fermecate colorate în roșu magic împălit cu auriu din povești.

Total era limpede pentru Tilda... frunzele de acum, furtuna de aseară... era clar... VENISE TOAMNA!

Iarna

Lucruri de care ai nevoie

Săptămânilor treceau una după alta și odată cu ele trecea și toamna.

Se făcea din ce în ce mai frig. Atât de frig, încât locuitorii sătucului dintre dealuri nu mai ieșeau din casă fără șal și fără căciulă.

Mulți dintre ei începuseră să își curețe coșurile caselor, să își izoleze mai bine ferestrele, prin care se simțea curențul care trecea. Cu toții își înveleau trandafirii prețioși din grădină și aveau grija ca toate cămărilor să fie bine aprovizionate, înainte să dea primul îngheț. Nu mai era mult până când temperaturile urmau să se apropie de îngheț. Din ce în ce mai des, iarba și crenurile copacilor erau acoperite de brumă, iar dimineața, la răsărit, din trupurile văcuțelor de pe pajiște se vedea ieșind aburi. Totul în jur era gri, de parcă natura își pierduse culorile.

Tilda Șoricela mai avea puțin și termina de făcut aprovizionarea pentru căsuța sa. De când cintezoiul Robin îi povestise iarna trecută că el și celelalte păsări nu suportau zăpada și gheața, pentru că abia găseau de mâncare, mica șoricică albă de la biserică se hotărâse să-și ajute prietenii care sufereau de frig. Așa că Tilda, grijulie, punea în fiecare zi puțină mâncare pe pervazul ferestrei. Punea ori boabe de porumb, ori un măr, ori o bucătică de șuncă. De aceea Tilda avea nevoie de mai multe provizii decât ar fi fost necesare pentru o șoricică.

Respede Astăzi se trezise și mai devreme, pentru că auzise că apăruseră măceșe pe malul râului. Din măceșele uscate se putea pregăti un ceai minunat, iar gemul era nu doar gustos, dar și plin de vitamine, foarte potrivite pentru anotimpul rece. Cu un coș în mână, cu rucsacul cel mare în spate și o pungă, Tilda a pornit spre râu.

Pe drum s-a întâlnit cu o mulțime dintre vecinii săi. Unii cărau nuci în casă, iar un grup de cărtițe aduna paie, ca să-și căptușească locuințele subterane. Desigur că acolo era și veverița Enia! Cel puțin aşa credea Tilda, că aceea era Enia. Avea partea din față a corpului ascunsă sub pământ, iar coada stufoasă se ridică în aer ca un steag.

– Bună dimineața, Enia! a salutat Tilda. Ce faci acolo?

Enia și-a îndreptat spatele și s-a șters pe mâini.

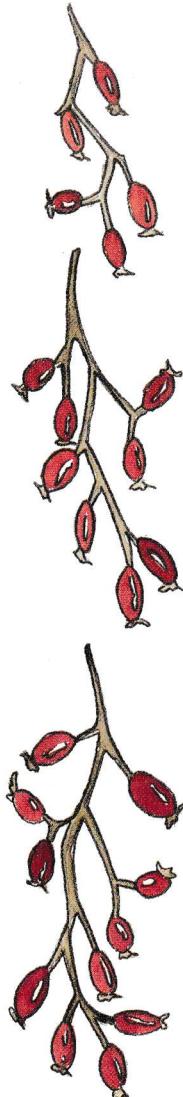
– Scuze, Tilda, nu te-am văzut! Ce fac aici? Îmi așez proviziile pentru iarnă.

Tilda s-a uitat neîncrezătoare spre gaura din pământ.

– Așa deci? Eu am crezut că vă adunați nucile și le duceți apoi în vizuina voastră.

– Facem și asta, a confirmat Enia, dar asta nu e tot. De mult timp îngropăm în pământ o parte dintre ele. Aici o parte, dincolo o parte. Așa e cel mai sigur. Noi, veverițele, facem asta din timpuri străvechi.

– N-am știut, a spus cu uimire Tilda. Și câte nuci ai pus acolo, dacă pot să te întreb?

Respect pentru o Din fericire, Enia discuta cu plăcere despre aceste lucruri.

– Sunt multe nuci, și pot fi câteva sute de ghinide, pe care le îngrop an de an.

– Enia, habar nu am cum poți strânge tot! s-a mirat Tilda.

Enia a zâmbit:

– Ei, mai uit și eu câteodată. Peici, pe colo mai rămâne câte o ghindă în pământ, îți imaginezi că nu pot aduna tot.

– Și în cazul acesta ce se poate întâmpla? a vrut să știe Tilda.

– ASTA! a răspuns Enia arătând către un șir de stejari, care se aflau în apropierea lor. Copacii se înălțau falnic atât de sus către cerul înalt, parcă nu se mai sfărșeau.

Tilda privea uimită și gânditoare trunchiurile semete. Ar fi fost nevoie cu siguranță de 400-500 de șoricei pentru a încuraja un trunchi. La nicio întâlnire de familie nu se adunau atâtia șoricei. Apoi Tilda s-a uitat către ghinidele minuscule, ascunse în pământ. Din ele să iasă un copac întreg? Tildei nu-i venea să credă aşa grozăvie.

– Chiar crezi asta? a întrebat-o pe Enia.

Veverița a dat din cap foarte convingător.

– Desigur, durează ceva timp, a explicat ea. Oricare dintre acești pomi a fost cândva un pui. Dar, dacă totul merge bine, dacă lăstărul are suficient soare și destulă ploaie, dacă nicio căprioară nu-i mănâncă scoarța și niciun om nu-l taie, atunci din fiecare ghindă poate ieși un astfel de copac. Dar și ei îmbătrânesc. Exceptând-o pe mătușa ta, Emily, desigur, a mai adăugat Enia. Dar e posibil ca strămoșii mei să fi plantat din greșeală întreaga pădure de stejar.

Enia a mai povestit că nu doar veveritele, ci și gaițele își îngroapă proviziile. Așa că era posibil ca unii copaci să fi fost plantați de ele.

Imediat cum s-a despărțit de Enia, Tilda s-a hotărât să urmărească momentul când unul dintre vecinii ei va îngropa ceva, și să vadă dacă la primăvară va ieși ceva din pământ.

